

POSTANOWIENIE

Dnia 24 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **M. P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 24 sierpnia 2023 r.

wniosku obrońcy skazanego M. P. o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 26 stycznia 2023 r., sygn. akt II Ka 289/22, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 19 września 2022 r., sygn. akt II K 391/20

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w. Przypomnieć po pierwsze należy, że prawomocne wyroki sądowe korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. postanowienie SN z dnia 18 listopada

2003 r., IV KK 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; postanowienie SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa złożonego nadzwyczajnego środka odwoławczego mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji wskazuje na jej zasadność. Wyjątkowy charakter instytucji kasacji i związane z tym procesowe skutki zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. skutkować muszą przyjęciem, że wstrzymanie wykonania orzeczenia może nastąpić tylko wówczas, gdy zasadność złożonej kasacji jawi się jako nieomal pewna. Jedynie taka ocena może uzasadniać odstąpienie od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń.

Obróńca skazanego M. P. wniosek o wstrzymanie umotywowował zaistnieniem dużego prawdopodobieństwa podzielenia zarzutów kasacyjnych. Nie przesądzając jednak w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności wniesionych kasacji, brak jest podstaw do stwierdzenia w chwili obecnej, że ich uwzględnienie jawi się jako nieomal pewne, a wykonywanie kary może prowadzić do wyjątkowo dolegliwych lub wręcz nieodwracalnych skutków dla skazanego (por. postanowienie SN z dnia 11 kwietnia 2023 r., III KK 19/23, LEX nr 3516558). Brak stwierdzenia a *priori* wysokiego prawdopodobieństwa podzielenia zarzutów wyeksponowanych w kasacji, bądź niestwierdzenie z urzędu okoliczności mogących wskazywać na zaistnienie uchybienia, o którym mowa w art. 439 § 1 k.p.k. w istocie wyklucza skorzystanie z wyjątkowej instytucji wstrzymania wykonania wyroku. Wstępna analiza zarzutów kasacyjnych nie potwierdza zaistnienia sygnalizowanej bezwzględnej przyczyny odwoławczej. Pozostałe zarzuty kasacyjne także nie są na tyle silne, by istniała konieczność skorzystania z wyjątkowej instytucji wstrzymania wykonania wyroku. Nie przesądzając zatem ostatecznej oceny, która dokonana zostanie we właściwym postępowaniu kasacyjnym, stwierdzić należy, że na obecny moment nie zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania wyroku.

Wobec powyższego postanowiono jak w sentencji.

(M.R.)

[f.n]

